

ע"פ 2619/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

ע"פ 2619/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב בת"פ 27400-02-12 שניתן על-ידי כב' סגן הנשיא ע' מודריק

בשם המבקש: עו"ד שי גלעד

בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בפועל של 21 חודשים, אשר הושת על המבקש בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (ת"פ 27400-02-12, כב' השופט ע' מודריק). עונש זה הושת על המבקש בגין שתי הרשעות, האחת בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה (20 חודשי מאסר בפועל) והשנייה בעבירות של נהיגה בקלות ראש וחבלה חמורה (4 חודשי מאסר בפועל, כשאחד מהם מצטבר לעונש האמור). בנוסף על תקופת המאסר בפועל, נגזרו על המבקש עונשי מאסר על תנאי, פיצוי בסך 7,500

ש"ח לנפגעת, פסילת רישיון למשך שמונה שנים ופסילה מותנית.

עובדות כתב-האישום בו הורשע המבקש מתארות תאונה שבה נפגעה הולכת רגל קשישה ממונית עת חצתה את הכביש במעבר חצייה. הנפגעת נזרקה אל שולי הכביש מעוצמת הפגיעה, ואילו נהג המונית המשיך בנסיעתו, ובכך הפקיר את הקרבן לתאונה. התביעה לא הציגה עדויות ישירות לזיהוי המבקש כנהג המונית הפוגעת. בית המשפט הרשיע את המבקש על סמך מקבץ של ראיות נסיבתיות, הכוללות איכון סלולארי, איכון מערכת GPS, סרטי מצלמות אבטחה, עדויות ראייה שאמנם לא זיהו את הרכב הספציפי של המבקש אך מסרו פרטים מזהים מסוימים לגביו, עדות נוסע שנסע במונית של המבקש זמן קצר קודם האירוע, ועדותו של הבוחן אשר בדק את רכבו של המבקש וזיהה נזקים אופייניים לתאונה עם הולך רגל. כמו כן התרשמה הערכאה הדיונית מעדותו של המבקש, שהכחיש את המיוחס לו, ומצאה אותה בלתי אמינה.

בבקשה שלפני טוען בא כוח המבקש כי יש לעכב את ביצוע עונש המאסר עד למתן הכרעה בערעור, בייחוד לנוכח סיכויי הערעור הגבוהים לדידו, המופנה כנגד הכרעת הדין. כך מדגיש בא כוח המבקש את תקופת המאסר הארוכה יחסית שהושתה על המבקש, את נסיבותיו האישיות ואת העובדה שהמבקש היה משוחרר לאורך תקופת המשפט. מנגד, בא כוח המדינה טוען שסיכויי הערעור נמוכים, לנוכח הראיות הנסיבתיות והסתירות שנגלו בין גרסת המבקש לבין עדויות אובייקטיביות.

2. בתחום של עיכוב ביצוע עונש מאסר, על בית המשפט מוטלת מלאכת האיזון בין האינטרס הציבורי בריצוי מיידי של העונש ואמון הציבור במערכת אכיפת החוק, לבין שמירה על זכות הנאשם לערער על עונשו מבלי שריצוי עונש המאסר ייתר את הדין בערעור. על בית המשפט לבחון איזה מן השיקולים גובר בנסיבות המקרה הקונקרטי, תוך בחינת מספר שיקולים שפורטו בהלכת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 241, 277-282 (2000)). שיקולים אלו כוללים חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורכה של תקופת המאסר שנגזרה על המבקש; טיב סיכויי הערעור; עברו הפלילי של המבקש; ונסיבותיו האישיות (ראו גם: ע"פ 2218/10 פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2010); ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל (28.10.2010)). רשימה זו אינה "רשימה סגורה", וניתן להוסיף שיקולים נוספים לכאן ולכאן.

במקרה דנא נכון להדגיש כי מדובר בהרשעות שהתבססו על ראיות נסיבתיות. לאחר עיון בחומר דעתי היא כי יש מקום להורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר בנסיבות תיק זה. יש לזכור, מבלי לקבוע עמדה, כי המחלוקת נסובה סביב זיהויו של נהג הרכב. לכך יש להוסיף כי המבקש הינו אדם מעל גיל ששים, ללא עבר פלילי. יצוין שכפי שאין בדחיית בקשת עיכוב עונש מאסר, על אף קיומו של ערעור על הכרעת הדין מטעם מערער כדי להרשיעו, כך גם במצב ההפוך. מטבע הדברים החלטה זו ניתנת במסגרת הדיונית שלה, ומהווה שיקול ראשוני בלבד של מלוא נסיבותיה של הבקשה.

3. החלטתי אפוא לקבל את הבקשה ולעכב את ביצוע המאסר בפועל עד להכרעה בערעור. תנאי השחרור שהוטלו יעמדו בעינם עד לסיום ההליך.

ניתנה היום, כ"ח באייר התשע"ד (28.5.2014).

ש ו פ ט
